

Arrest

nr. 226 799 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beschikt over de Keniaanse nationaliteit en werd geboren op 3 september 1997 in Kiambu. U en uw zus werden opgevoed door uw tante tot 2008, toen uw oom overleed. De schoonfamilie van uw tante wilde dat ze met de broer van haar overleden man trouwde om zo ook de erfenis van uw oom in hun familie te houden. Uw tante weigerde dit en haar schoonfamilie stak daarna het huis van uw tante, waar u ook woonde, in brand. Uw tante verliet dan Kenia in 2008 en u en uw zus werden daarna opgevoed door een vriendin van uw tante, S..

U en uw zus bleven daar wonen tot 2013 maar konden daar niet langer blijven wonen omdat de man van S. niet wilde dat jullie daar nog bleven wonen. S. vertrok dan naar de Verenigde Staten en u en uw zus gingen opnieuw bij jullie ouders wonen. In november 2015 maakte u de middelbare school af en ging u daarna, in december 2015 in Nairobi voor een kerk jonge kinderen onderwijzen in Bijbelstudies tot april 2016. In januari 2016 begon u brieven te krijgen van de schoonfamilie van uw tante waarin stond dat u geen recht had op de erfenis. U verklaarde dat ze wisten dat u 18 jaar oud geworden was en ook in het testament van uw overleden oom stond. Aangezien u 18 jaar oud was kon u dan ook de erfenis opnemen aangezien uw tante zich niet meer in Kenia bevond. U begon daarna in april 2016 te studeren in Nairobi en toen u zich naar de lessen begaf merkte u dat er mensen op u stonden te wachten toen u op de bus stond te wachten. Een vriendin van u zei u dat het mannen waren die door de schoonfamilie van uw tante ingehuurd waren om u te doden. Deze mannen hadden ook uw vriendin aangesproken om hen te helpen hiermee maar uw vriendin had dit geweigerd. U ging daarna naar de politie om klacht in te dienen maar die zeiden u dat ze niets konden doen. U verklaarde dat de schoonfamilie van uw tante connecties heeft met de regering en de politie in Kenia. U stopte daarna uw studies in augustus 2016 en ging bij een vriendin wonen. U en uw vriendin werkten in een bar en toen jullie op een avond op weg naar huis waren werden jullie opgewacht door onbekende mannen die u en uw vriendin in elkaar sloegen waarna ze tegen uw vriendin zeiden dat ze u niet meer mocht opvangen of dat ze anders ook vermoord ging worden. In april 2017 sprak u met E., een Duitse vrouw die u in de kerk leren kennen had, en vroeg u haar of ze u naar België kon meenemen waar uw tante woont. E. zei u dat het moeilijk zou zijn en gaf u wat geld waarmee u een kiosk begon waar u tweedehandskleding verkocht. Twee maanden later werd uw kiosk afgebrand en vond u een briefje bij uw afgebrande kiosk waarop stond dat dit enkel het begin was en dat u Kenia moest verlaten of vermoord zou worden. In augustus 2017 ging u dan bij uw vriend wonen waar u bleef wonen tot maart 2018. In de periode waarin u bij uw vriend woonde werd uw vriend, toen hij 's nachts terugkwam van zijn werk, in elkaar geslagen door onbekenden die hem zeiden dat hij u moest weggagen of anders ook ging sterven. U kwam in deze periode ook te weten dat u zwanger was en HIV had. Toen E. in april 2018 terug in Kenia was, vertelde u wat er u allemaal overkomen was waarna jullie samen een paspoort gingen aanvragen. E. nam u daarna mee naar een plaats waar u foto's liet nemen en uw vingerafdrukken gaf waarna jullie op 19 april 2018 samen het vliegtuig namen naar Duitsland. Na 1 nacht in Duitsland bij E. doorgebracht te hebben nam u dan de trein naar België waar u aankwam op 20 april 2018 en er internationale bescherming verzocht op 6 juni 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming bij DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u samen met E., een Duitse vrijwilligster, een paspoort aanvroeg en verkreeg in april 2018 (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS en notities persoonlijk onderhoud CGVS p.12). Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u ook een document neer van de Keniaanse politie waarin staat dat u aangifte deed van het verlies van uw identiteitskaart in Kenia, een aangifte die u deed op 3 april 2018 (zie groene map in het administratief dossier).

Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd wat u met dit document wilde bewijzen of aantonen, zei u dat "als je naar hier komt" ze je dan om uw identiteitskaart vragen en dat u deze kwijt geraakt was. Gevraagd of u toen, op het moment dat u dit verlies aangaf bij de politie, dan al wist dat u naar België zou komen, zei u dat de persoon die u hielp om naar België te komen, naar uw documenten vroeg maar dat u uw identiteitskaart kwijt was en **dat u deze aangifte nodig had om uw paspoort te bekomen waarmee u uit Kenia vertrok** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7).

Toen er u gevraagd werd sinds wanneer u het paspoort had dat u gebruikte om mee naar België te komen, zei u dat u dat paspoort enkel in uw handen had toen u het paspoort moest tonen in de luchthaven maar dat het anders altijd bij de dame was die met u meereisde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8).

Gevraagd of u dat paspoort ging aanvragen, zei u dat u dit samen deed met de vrouw die u hielp, E. maar dat u niet weet wanneer u dit paspoort kreeg. Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen het moment dat u uw paspoort kreeg en het moment waarop u uit Kenia vertrok, **zei u dat daar ruw geschat 3 weken of een maand tussen zaten** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8).

Gevraagd of er een visum in het paspoort stond dat u gebruikte om te reizen, zei u dat ze u bij DVZ al vroegen of er een visum in dat paspoort stond maar dat u "niet weet hoe een visum eruit ziet". Men zei u dan bij DVZ dat er een Spaans visum in uw paspoort stond waarop u zei dat u het niet wist en **dat u niets over paspoorten weet**. Gevraagd of u dan in Kenia nooit naar de Spaanse ambassade geweest was om daar vingerafdrukken te geven en uw foto te laten nemen, zei u dat er "een plaats" was naar waar E. u meenam maar dat u die plaats niet kent en dat ze daar misschien de vingerafdrukken namen maar dat u nooit naar een ambassade ging en dat u niet wist wat er gebeurde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u over een Spaans visum beschikte dat afgeleverd werd op **22 maart 2018** en geldig was van 13 april 2018 tot 27 april 2018. Verder blijkt dat u dit visum aanvraag in Kenia bij de Spaanse ambassade met **uw paspoort dat afgeleverd werd op 20 januari 2010**.

Toen u, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, met de informatie geconfronteerd werd dat uw visum al op 22 maart 2018 afgeleverd werd en er u gezegd werd dat dit niet overeenkomt met de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud (zo verklaarde u dat u E. opnieuw tegenkwam in Kenia in april 2018, waarna zij samen met u dit paspoort zou aangevraagd hebben en zij daarna een visum voor u zou bekomen hebben, zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11-12), zei u dat u "zich misschien vergist had in de data" en dat E. u meenam naar een plaats om een paspoort aan te vragen en dat ze u daarna meenam naar een andere plaats maar dat u niet wist dat dit de "visumplaats" was en dat u zich sommige data niet kon herinneren. U werd er toen op gewezen dat de visumaanvraag reeds gedaan werd, nog voor u aangifte deed van het verlies van uw identiteitskaart bij de Keniaanse politie en dat dit niet is wat u eerder verklaarde en dat er zelfs een kopie van uw identiteitskaart in het visumdossier steekt. In plaats van op deze vaststelling te reageren, vroeg u eerst een minuut bedenktijd waarna u dan zei dat u wel uw identiteitskaart had toen u met E. meerging maar dat u die daarna kwijtspeelde waarna u de aangifte van verlies van uw identiteitskaart ging doen omdat u niet kon reizen zonder identiteitskaart. Toen u er dan op gewezen werd dat u toen al over een paspoort met een visum in beschikte waarmee u kon reizen, zei u dat men in België uw identiteitskaart en geboortecertificaat zouden vragen omdat ze dit ook aan uw tante zouden gevraagd hebben (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17).

Er werd u dan meegedeeld dat het CGVS ook het paspoort gezien had waarmee u uw visum aanvraag en er werd u dan opnieuw gevraagd sinds wanneer u dat paspoort had. U zei daarop dat u dit paspoort nooit (in uw bezit) zou hebben gehad (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17).

Zelfs wanneer er u dus gezegd wordt dat het CGVS het paspoort gezien heeft waarmee u uw visum voor Spanje aanvraag, een paspoort dat afgeleverd werd op 20 januari 2010, ontkent u nog steeds dat u ooit dat paspoort in uw bezit zou hebben gehad.

Toen u dan geconfronteerd werd met het gegeven dat u deze visumaanvraag deed met een paspoort dat afgeleverd werd in 2010 en er u gevraagd wordt hoe dat komt, zei u eerst dat u het niet weet.

Gevraagd of u dat paspoort dan nog nooit gezien had, vroeg u opnieuw om een minuut bedenktijd, waarna u dan toegaf dat u dat paspoort eigenlijk al had toen u E. tegenkwam. U verklaarde dan verder dat E. toen zag dat u dat paspoort al had maar dat "er iets verkeerd was met het paspoort" en dat jullie daarom naar de plaats voor de paspoorten moesten gaan. U weet niet wat er daarna met uw paspoort gebeurde maar dat jullie naar de plaats waar ze uw vingerafdrukken, gingen eenmaal uw paspoort terugkwam (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17-18).

Gevraagd waarom u een paspoort nodig had in 2010, zei u dat jullie dat gewoon aanvroegen en dat u toen nog geen 18 jaar oud was en geen geboortecertificaat had en dat dit paspoort dan uw identificatie was. Gevraagd of u dan geen geboortecertificaat nodig had om dat paspoort aan te vragen, zei u dan dat u een e-kaart had met daarop uw "birth declaration".

Toen er u dan gevraagd werd waarom u dan eerst zei dat u naar de politie ging in Kenia om daar het verlies van uw identiteitskaart te laten vaststellen om zo een paspoort en een visum te kunnen verkrijgen, terwijl u op dat moment al 8 jaar lang een paspoort had en ook al over een visum beschikte, zei u dat "u het niet weet" en dat het een must was voor u om dat document te gaan halen. U verklaarde daarna opnieuw dat E. nog steeds uw paspoort in haar bezit zou hebben waarna er u gevraagd werd waarom ze uw paspoort in haar bezit heeft aangezien het uw paspoort is dat u al sinds 2010 hebt. U zei daarop dat **"u denkt dat toen DVZ zei dat u "een Amerikaans, euh, Spaans visum" had, dat ze (E.) misschien niet wilde dat u dat zag"** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.18).

Over deze uitleg moet ten eerste opgemerkt worden dat deze geen steek houdt aangezien E. u zou meegenomen hebben naar de Spaanse ambassade om daar een visum aan te vragen. Dat ze dan uw paspoort in haar bezit zou houden om te vermijden dat u te weten zou komen dat u over een Spaans visum beschikt, slaat werkelijk nergens op. Aangezien u eerst verklaarde dat u een Amerikaans visum had om daarna "Spaans visum" te zeggen, werd er u gevraagd of u ooit over een dergelijk visum beschikte. U zei daarop dat dit niet het geval was, dat u verward was en dat u nog nooit buiten Kenia gegaan was en ook nog nooit ergens naartoe gegaan was waar ze uw vingerafdrukken namen. Gevraagd of u dan in Nairobi wist dat u op de Spaanse ambassade zat, zei u dan dat u wel die naam gezien had toen u daar was (hoewel u eerder ontkende dat u ooit zou geweten hebben dat u naar de Spaanse ambassade ging in Nairobi, zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9) maar dat u niet wist dat u bezig was met een procedure om een visum aan te vragen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.18).

Dat u niet zou geweten hebben dat u met een visumaanvraag bezig was toen u zich op de Spaanse ambassade bevond in Nairobi en daar het aanvraagformulier voor een Schengenvisum invulde en ondertekende (zie blauwe map) is volstrekt ongeloofwaardig.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u samen met E. vertrokken zou zijn uit Kenia en dat jullie "ergens stopten", u wist niet waar en dan vandaar een ander vliegtuig naar Duitsland namen. U verklaarde verder dat u zich niet kon herinneren waar jullie geland waren voor jullie het vliegtuig naar Duitsland zouden genomen hebben en dat u ook niet wist waar in Duitsland het vliegtuig zou geland zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10).

In uw visumdossier steken ook de vliegtickets die u gebruikte om naar Europa te komen en uit deze blijkt dat u van Nairobi naar Istanboel vloog en daarna naar Madrid (zie visumdossier in blauwe map). Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat u al gezegd had dat u ergens stopte gedurende 2 uren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.18). U werd er dan op gewezen dat u in Istanboel stopte en daarna naar Madrid vloog en dus niet naar Duitsland. U zei daarop dat u de namen niet kende en dat u veel aan uw hoofd had. Gevraagd hoeveel keer het vliegtuig dan stopte voor u op uw bestemming aankwam, zei u dan dat u zich "plots" herinnerde dat u twee keer stopte vooraleer u naar het huis van E. ging en dat u dat "misschien" vergeten te zeggen had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS).

Er kan dus enkel vastgesteld worden dat u duidelijk leugenachtige verklaringen aflegt in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u een Duitse vrouw zou tegengekomen hebben in Kenia die u financieel en met het bekomen van een paspoort en een visum zou geholpen hebben en bij wie u overnacht zou hebben in Duitsland alvorens naar België te komen. Bijgevolg kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat deze Duitse vrouw uw paspoort zou bijgehouden hebben. Er moet dus vastgesteld worden dat u uw paspoort, waarmee u naar België kwam, niet neerlegde bij de Belgische autoriteiten en hiervoor geen geloofwaardige uitleg kan geven.

Door hierover leugenachtige verklaringen af te leggen, die zwart op wit (aan de hand van uw visumdossier) kunnen weerlegd worden moet er dan ook vastgesteld worden dat uw algemene geloofwaardigheid onbestaande is. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u uit Kenia zou weggevlucht zijn omdat de schoonfamilie van uw tante u zou willen vermoorden.

Over uw verklaringen dat de schoonfamilie van uw tante u zou willen vermoorden omdat ze vreesden dat u een erfenis zou opeisen, moeten ook nog de volgende opmerkingen gemaakt worden:

U verklaarde dat de schoonfamilie u begon lastig te vallen eenmaal u 18 jaar oud was omdat u op die leeftijd de erfenis kon opeisen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11).

Gevraagd of de familie van uw oom u ook lastig viel voor u 18 jaar werd, zei u dat ze u "niet konden lastigvallen" omdat u nog geen 18 jaar oud was. Toen er u dan gezegd werd dat ze wel wisten dat u 18 jaar oud ging worden, zei u dat ze daarop aan het wachten waren en gevraagd waarom ze daarop aan het wachten waren, zei u dan dat men in Kenia, eens men 18 jaar oud is, kan eisen wat je toekomt en dat u dat daarvoor nog niet kon waardoor ze er "controle" over hadden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

Dat de schoonfamilie van uw tante u volledig met rust liet en dan plots, toen u 18 jaar werd, u met de dood begon te bedreigen omdat u op die leeftijd meerderjarig was en de erfenis zou kunnen opeisen is weinig geloofwaardig. Ervan uitgaand dat u effectief de erfenis zou kunnen opeisen en ervan uitgaand dat de schoonfamilie van uw tante zo ver ging om u met de dood te bedreigen om u daar van te weerhouden is het niet geloofwaardig dat ze daarmee wachtten tot het moment waarop u de erfenis effectief kon opeisen en u daarvoor met rust liet.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u naar de politie ging nadat u brieven kreeg waarin u bedreigd werd en nadat men een vriendin van u probeerde om te kopen zodat ze u zouden kunnen vermoorden maar u zei dat de schoonfamilie connecties heeft met de regering en de politie en men zo in Kenia met alles kan weggeraken. U voegde daaraan toe dat u geen connecties had of geld om de politie te betalen zodat ze u gerechtigheid konden bezorgen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11).

Ook toen de schoonfamilie van uw tante het huis van uw tante in brand zou gestoken hebben, zou uw tante naar de politie gegaan zijn maar u zei dat haar schoonfamilie met alles weggeraakt door hun geld en connecties (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

U verklaarde dat u ook naar de politie ging nadat u en uw vriendin in elkaar geslagen werden maar opnieuw deed de politie niets omwille van de connecties van de schoonfamilie van uw tante (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.16).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u aan de schoonfamilie van uw tante zei dat u de erfenis niet zou claimen en aan hen ging laten. Deze zouden u dan gezegd hebben dat dit niet kan want u zou op een bepaald moment iemand kunnen ontmoeten die u zou kunnen helpen te vechten voor de erfenis en dat willen ze niet. U bevestigde dat u hen voorgesteld had om de erfenis (een huis en land) op hun naam te laten zetten maar ze zouden u gezegd hebben dat u, in de toekomst, iemand zou kunnen vinden die u zou kunnen helpen om de erfenis terug te kunnen krijgen. Gevraagd hoe u die erfenis nog zou kunnen terugkrijgen indien u het huis en het land op hun naam liet zetten, ontweek u de vraag en zei u enkel dat zij dat niet wilden omdat ze denken dat u iemand kan vinden om het terug te krijgen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.13).

Opnieuw gevraagd hoe u die erfenis dan zou kunnen terugkrijgen, zei u dan dat u zou kunnen bewijzen dat het chantage was door alle bedreigingen (die u ontving). Gevraagd hoe u zou dat kunnen bewijzen, zei u dat het afgebrand huis (van uw tante) chantage was, dat u gevolgd, bedreigd en in elkaar geslagen werd en dat u dit aangaf aan de politie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

Eenzijds verklaart u dus dat de politie in Kenia u weigerde te helpen en helemaal niets deed hoewel uw tante naar de politie ging nadat haar huis in brand gestoken werd en u twee maal naar de politie ging, zelfs eenmaal met brieven en uw vriendin die mee kwam getuigen. U verklaarde herhaaldelijk dat de schoonfamilie van uw tante connecties heeft en geld en dat u die niet hebt waardoor u niet geholpen werd door de Keniaanse autoriteiten. Dat de schoonfamilie van uw tante dan niet akkoord zou gegaan zijn met uw voorstel om hen de erfenis te laten omdat ze zouden vrezen dat u in de toekomst zou kunnen bewijzen dat u onder druk gezet werd door hen om zo met de hulp van de Keniaanse autoriteiten uw erfenis toch terug te krijgen nadat u er afstand van deed, is compleet ongeloofwaardig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer; een abstract van het archief van de Keniaanse politie waarin staat dat u aangifte deed van het verlies van uw identiteitskaart, een brief van de chief van Karura, een brief van S. aan uw tante, een brief van het Jessa ziekenhuis, een brief van het OCMW van Diepenbeek en 2 foto's waarop u als kind te zien bent in Kenia.

Wat betreft het abstract van het archief van de Keniaanse politie waarin staat dat u aangifte deed van het verlies van uw identiteitskaart: uw identiteit of Keniaanse nationaliteit wordt hier niet in twijfel getrokken, dit document verandert dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de brief van de chief van Karura waarin deze bevestigt dat u en uw zus onder zijn jurisdictie vallen en dat jullie opgevoed werden door jullie tante Ann; dit wordt hier niet in twijfel getrokken, dit document verandert dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de brief van S. aan uw tante die op dat moment al in België woonde, u verklaarde over deze brief dat S. die in 2014 schreef en van Kenia naar België stuurde. Gevraagd of S. vaak brieven aan uw tante schreef, zei u dat jullie normaal via de telefoon praatten maar dat dit iets is dat je moet opschrijven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6). In deze brief schrijft S. aan uw tante dat de schoonfamilie van uw tante u en uw zus zouden "willen" en dat S. vaak moet verhuizen om zich te verstoppen voor de schoonfamilie van uw tante. Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of de schoonfamilie van uw tante u lastig viel voor u 18 jaar werd, zei u nochtans dat dit niet het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14). Uw verklaringen zijn dus tegenstrijdig met de inhoud van deze brief. Bovendien kan deze brief door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer geschreven zijn. Deze brief verandert dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de brief van het Jessa ziekenhuis waarin staat dat u daar medische zorgen krijgt, ook deze brief verandert niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de brief van het OCMW van Diepenbeek; deze brief geeft een overzicht van uw contacten met het OCMW van Diepenbeek, ook deze brief verandert niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de foto's die u neerlegde waarin u als kind te zien bent in Kenia, ook deze veranderen niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 mei 2019 een schending aan van "de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout"; "Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951".

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, meent verzoekster dat haar verklaringen "wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951" bevatten. Zij stelt te vrezen "het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege de schoonfamilie van haar pleegmoeder om op die manier te voorkomen dat verzoekster aanspraak zou maken op haar rechten als erfgename in de nalatenschap" en "dat zij niet op

een afdoende bescherming van de autoriteiten zal kunnen rekenen tegen dergelijke represailles omwille van de banden die mensen binnen deze schoonfamilie hebben met hooggeplaatste personen binnen de autoriteiten". Verzoekster wijst erop dat zij geen betrouwbaar netwerk heeft in Kenia waarop zij zou kunnen terugvallen en geeft aan dat de enige persoon waarop zijn kan rekenen haar pleegmoeder is in België, die destijds zelf Kenia is ontvlucht omwille van dezelfde problematiek. Verzoekster meent dat uit haar verklaringen "is gebleken dat haar schoonfamilie niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoekster steeds in onveiligheid zal blijven leven in Kenia."

Verder geeft verzoekster toe dat zij geen "waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd over haar paspoort en reisweg". Zij legt uit dat zij dit deed "op advies van E. (met wiens hup verzoekster een Spaans visum kon krijgen) die verzoekster had aangeraden om hierover niet veel informatie prijs te geven ; vooral om op die manier te vermijden dat zij een 'Dublin'-beslissing zou krijgen waardoor een ander land dan België haar asielvraag zou behandelen en waardoor verzoekster het risico liep om niet herenigd te worden met haar pleegmoeder in België".

Verzoekster benadrukt dat haar verklaringen over haar persoonlijke moeilijkheden die aan de basis lagen van haar vertrek uit Kenia wel degelijk waarheidsgetrouw zijn.

Verzoekster wijst erop dat zij kampt met psychologische problemen, stress en angstaanvallen als gevolg van haar problemen in Kenia en dat ze kampt met een depressie omwille van haar HIV diagnose. Om het verloop van haar zwangerschap niet verstoren, stelt verzoekster dat ze sinds haar zwangerschap geen psychotrope medicatie meer had genomen, wat tot gevolg had dat verzoekster begon te lijden aan concentratiestoornissen en vergeetachtigheid. Zij haalt aan dat de depressie van verzoekster volgens de Belgische arts een impact kan hebben gehad "op verzoeksters functioneren en kunnen de concentratiestoornissen en de vergeetachtigheid een negatieve invloed hebben gehad op verzoeksters onderhoud op het CGVS" (Stuk 2).

Verzoekster betoogt verder dat de door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden in verzoeksters verklaringen in het geval van verzoekster niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster meent dat haar toelichtingen wel degelijk aannemelijk waren en niet *a priori* ongeloofwaardig. De diverse correcte, eensluidende en doorleefde antwoorden die verzoekster tijdens haar onderhoud wist te geven op vragen aangaande haar vervolgingsrelaas, worden volgens haar ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing. Zij herneemt dat zij in Kenia persoonlijk wordt vervolgd en dat de autoriteiten geen daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen.

Volgens verzoekster schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Verzoekster meent dat het CGVS haar ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft. Zij stelt dat zij ingeval van terugkeer naar Kenia voor de rest van haar leven ondergedoken zal moeten leven uit vrees voor represailles vanwege haar schoonfamilie.

In het verzoekschrift wordt gevraagd "verzoeker het statuut van vluchteling toe te kennen ; minstens hem het subsidiair beschermingsstatuut te verlenen. In ondergeschikte orde het rechtsplegingsdossier van verzoekster terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek".

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster het "[m]edisch verslag dd. 06/05/2019 dokter Hanne Leben".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

2.4.2. Voorop benadrukt de Raad dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar paspoort niet neerlegt en hierover leugenachtige verklaringen aflegt. Verzoekster gaf aan dat zij haar paspoort samen met E., een Duitse vrijwilligster, aanvroeg en verkreeg in april 2018 (verklaring DVZ, punt 28; vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2019 (hierna: notities), p. 8, p. 12). Zij legde een document neer van de Keniaanse politie waaruit blijkt dat zij aangifte deed van verlies van haar identiteitskaart in Kenia op 3 april 2018 en verklaarde dat zij deze aangifte nodig had om het paspoort te bekomen waarmee ze uit Kenia vertrok (notities, p. 7). Verzoekster stelde tevens dat zij het paspoort nooit in haar bezit had gehad (notities, p. 17). Gevraagd of er een visum in het paspoort stond, stelde verzoekster *“Toen ik mijn eerste interview deed bij DVZ, ze vroegen me of er een visum in stond, ik zei dat ik het niet weet, ik weet niet hoe dat eruit ziet. Toen ik voor de tweede keer ging, zeiden ze dat er een visum van Spanje in stond en dat ik naar Spanje moest om er asiel aan te vragen, volgens de wet. Ik zei hen dat ik het niet wist, ik weet niets over paspoorten, aan de controles geef je dat paspoort, ze geven dat terug en dan nam zij het mee, ik heb nooit iets geweten over visa.”* (notities, p. 9). Hierop gevraagd of verzoekster in Kenia ooit naar de Spaanse ambassade ging om haar vingerafdrukken en foto te laten nemen, antwoordde zij *“Er was een plaats naar waar E. me meenam, ik ken de plaats niet, misschien namen ze daar de vingerafdrukken. Ik ben nooit buiten Kenia geweest, nooit naar een ambassade, ik wist niet wat er gebeurde.”* (notities, p. 9).

Uit verzoeksters visumdossier toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoekster over een Spaans visum beschikte, afgeleverd op 22 maart 2018 en geldig van 13 april 2018 tot 27 april 2018, en bovendien dat zij dit visum aanvraag bij de Spaanse ambassade in Kenia met haar paspoort dat werd afgeleverd op 20 januari 2010.

2.4.4. Geconfronteerd met de informatie dat verzoeksters visum al op 22 maart 2018 afgeleverd werd – strijdig met verzoeksters verklaringen dat zij E. opnieuw tegenkwam in Kenia in april 2018, waarna zij samen met haar dit paspoort zou aangevraagd hebben en zij daarna een visum voor haar zou bekomen hebben (notities, p. 11-12) – antwoordde verzoekster louter dat zij zich misschien vergist had in de data en dat E. haar *“meenam om het paspoort aan te vragen, ze nam me mee naar een plaats. Ik wist niet dat het een visumplaats was, ik reisde nog nooit, ik weet niet hoe dat werkt, ik ben verward over de data misschien, sommige data kan ik me niet herinneren.”* (notities, p. 17). Er vervolgens op gewezen dat de visumaanvraag dateert van voor verzoeksters aangifte van het verlies van haar identiteitskaart bij de Keniaanse politie en dat er zelfs een kopie van haar identiteitskaart in het visumdossier steekt, vroeg verzoekster eerst een minuut bedenktijd waarna zij stelde dat zij haar identiteitskaart wel had toen zij met E. meeging maar dat zij die daarna kwijtspeelde waarna zij de aangifte van verlies van haar identiteitskaart ging doen omdat zij niet kon reizen zonder identiteitskaart (notities, p. 17). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster haar verklaringen wijzigt naarmate zij geconfronteerd wordt met klaarblijkelijk onaannemelijke verklaringen die duidelijk niet waarheidsgetrouw zijn. Verzoeksters verklaringen aangaande haar paspoort en visum, meer bepaald wanneer en op welke wijze zij deze verkregen heeft, zijn in het licht van het visumdossier, gelogen.

2.4.5. Dit blijkt tevens nu verzoekster aangaf dat ze niet weet hoe het komt dat zij de visumaanvraag deed met een paspoort dat afgeleverd werd in 2010 (notities, p. 17) en vervolgens – opnieuw na een minuut bedenktijd – toegaf dat zij dat paspoort al had maar dat er iets verkeerd was met het paspoort en daarom terug moesten *“naar de plaats voor de paspoorten. Ik weet niet wat ermee gedaan werd, toen het terugkwam, daarna gingen we naar de plaats waar ze mijn vingerafdrukken namen”* (notities, p. 17-18). Verzoekster brengt een incoherent en steeds wijzigend verhaal naar voor.

2.4.6. Verzoekster weet verder niet aannemelijk toe te lichten waarom zij een paspoort nodig had in 2010. Zo stelde verzoekster dat zij dat gewoon aanvraag, dat zij toen nog geen 18 jaar oud was en geen geboortecertificaat had en dat dit paspoort dan haar identificatie was (notities, p. 18). Hierop door de *protection officer* gevraagd of zij dan geen geboortecertificaat nodig had om dat paspoort aan te vragen, antwoordde verzoekster dat zij een e-kaart had met daarop haar *“birth declaration”* (notities, p. 18). Indien verzoekster louter een document ter identificatie wilde, kan niet worden ingezien waarom verzoekster een paspoort en geen identiteitskaart aanvraag maar wel een duur paspoort dat beperkt is in de tijd. Bovendien valt niet te rijmen dat verzoekster verklaarde dat ze naar de politie ging in Kenia om daar het verlies van haar identiteitskaart te laten vaststellen om zo een paspoort en een visum te kunnen verkrijgen, terwijl zij op dat moment al 8 jaar lang een paspoort had en ook al over een visum beschikte. Verzoekster stelde verder opnieuw dat E. haar paspoort nog steeds in haar bezit zou hebben (notities, p. 18). Hierop gevraagd waarom ze verzoeksters paspoort in haar bezit heeft aangezien verzoekster dit paspoort al sinds 2010 heeft, antwoordde verzoekster te denken dat *“toen DVZ zei dat ik een Amerikaans, euh een Spaans visum had, misschien dat ze niet wilde dat ik dat zag, daarom misschien.”* (notities, p. 18). Deze uitleg houdt echter geen steek, gezien E. verzoekster zou meegenomen hebben naar de Spaanse ambassade om daar een visum aan te vragen en aldus niet kan worden ingezien dat ze dan verzoeksters paspoort in haar bezit zou houden om te vermijden dat verzoekster te weten zou komen dat zij over een Spaans visum beschikt. Gevraagd of verzoekster dan in Nairobi wist dat ze in de Spaanse ambassade was, stelde verzoekster dat ze die naam gezien had toen ze daar was – dit terwijl ze eerder nog ontkende dat ze ooit zou geweten hebben dat ze naar de Spaanse ambassade ging in Nairobi (notities, p. 9) – maar dat ze niet wist dat ze bezig was met een visumaanvraag (notities, p. 18). Het is echter geheel ongeloofwaardig dat verzoekster niet zou geweten hebben dat zij met een visumaanvraag bezig was toen zij zich op de Spaanse ambassade bevond in Nairobi, gezien zij daar het aanvraagformulier voor een Schengenvisum invulde en ondertekende (zie visumdossier). Verzoekster tracht haar leugenachtige verklaringen toe te dekken met al even onwaarachtige verklaringen.

2.4.7. Ook haar verklaringen aangaande haar reisweg kunnen niet overtuigen. Zo stelde verzoekster dat zij samen met E. vertrokken zou zijn uit Kenia en dat zij op een voor verzoekster onbekende plaats stopten en dan vandaar een ander vliegtuig naar Duitsland namen, waarna verzoekster één nacht bij E. verbleef (notities, p. 10). Verzoekster kon echter niet aangeven waar het vliegtuig in Duitsland landde, noch waar E. woonde (notities, p. 10).

Uit verzoeksters visumdossier blijkt dat verzoekster van Nairobi via Istanboel naar Madrid vloog (zie visumdossier). De door verzoekster aangebrachte verschoningen – dat ze de namen niet kende, dat ze veel aan haar hoofd had en dat ze zich plots herinnerde dat het vliegtuig twee keer stopte en ze dit misschien vergeten zeggen was (notities, p. 18) – kunnen niet overtuigen.

2.4.8. Gelet op voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan verzoeksters verklaringen dat zij Kenia met de hulp van en samen met E. zou verlaten hebben, noch dat zij bij E. zou hebben overnacht in Duitsland alvorens naar België te komen. Aldus is evenmin geloofwaardig dat E. verzoeksters paspoort in haar bezit zou hebben. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster ervoor kiest haar paspoort, waarmee zij naar België kwam, niet neer te leggen bij de Belgische autoriteiten en tevens leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar paspoort en visum. Verzoekster faalt met haar leugenachtige, ontwijkende en incoherente verklaringen aangaande de wijze waarop zij naar België gekomen is, manifest in haar plicht tot medewerking. Dergelijke vaststellingen ondergraven haar algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze te meer ze hiermee herhaaldelijk werd geconfronteerd en geen geldige toelichting kan geven.

2.4.9. In haar verzoekschrift geeft verzoekster toe dat zij geen *“waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd over haar paspoort en reisweg”* en legt zij uit dat zij dit deed *“op advies van E. (met wiens hulp verzoekster een Spaans visum kon krijgen) die verzoekster had aangeraden om hierover niet veel informatie prijs te geven ; vooral om op die manier te vermijden dat zij een ‘Dublin’-beslissing zou krijgen waardoor een ander land dan België haar asielverzoek zou behandelen en waardoor verzoekster het risico liep om niet herenigd te worden met haar pleegmoeder in België”*. De Raad merkt op dat verzoekster thans kan betreuren dat zij leugenachtige verklaringen aflegde, doch benadrukt dat zij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden haar leugenachtige verklaringen niet kunnen toedekken. Hoe dan ook hecht de Raad geen geloof aan haar beweringen dat E. haar zou geholpen en bijgestaan hebben in haar reis naar Europa, zodat evenmin geloofwaardig is dat E. haar zou adviseren te liegen.

2.4.10. Verzoekster verklaart dat zij Kenia is ontvlucht omdat de schoonfamilie van haar tante haar zou willen vermoorden omdat ze vreesden dat zij een erfenis zou opeisen.

2.4.11. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdelinge aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad merkt op dat verzoeksters vrees voortvloeit uit een erfkwestie. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het verzoekschrift blijken andere elementen die mogelijks aantonen dat dit interpersoonlijk en/of gemeenrechtelijk conflict kan vallen onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij Kenia is ontvlucht omdat de schoonfamilie van haar tante haar zou willen vermoorden omwille van een erfkwestie.

2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster geen begin van bewijs neerlegt over het overlijden van haar oom, noch toont ze aan dat diens erfgename was.

2.5.3. Zo kan vooreerst niet worden ingezien waarom verzoeksters schoonfamilie haar pas begon lastig te vallen toen ze 18 jaar oud was (notities, p. 11, p. 14). Hoewel verzoekster toen meerderjarig werd en de erfenis zou kunnen opeisen, is niet aannemelijk dat verzoeksters schoonfamilie – die er beweerdelijk niet voor terugdeinsde om verzoekster met de dood te bedreigen om haar daarvan te weerhouden – zou wachten tot op het moment waarop verzoekster effectief 18 jaar was en dus in staat om de erfenis op te eisen.

2.5.4. Voorts verklaarde verzoekster dat zij naar de politie ging nadat zij dreigbrieven kreeg en getracht werd een vriendin van verzoekster om te kopen om aldus verzoekster te kunnen vermoorden. Verzoekster stelt dat haar schoonfamilie connecties heeft met de regering en de politie en zo in Kenia met alles kan weggeraken. Verzoekster voegde hieraan toe dat zijzelf geen connecties had noch geld had om de politie te betalen (notities, p. 11). Ook toen de schoonfamilie van verzoeksters tante het huis van haar tante in brand zou gestoken hebben, zou verzoeksters tante naar de politie gegaan zijn, dit zonder gevolg gezien de connecties en het geld van de schoonfamilie (notities, p. 14). Verder gaf verzoekster aan dat zij ook naar de politie ging nadat zij en haar vriendin in elkaar geslagen werden, maar dat de politie opnieuw niets deed omwille van de connecties van de schoonfamilie van haar tante (notities, p. 16). Verzoekster stelde daarnaast dat de schoonfamilie haar kiosk in brand stak en haar vriend in elkaar sloeg, maar dat de politie niets deed (notities, p. 13).

Daarnaast stelde verzoekster dat zij aan haar schoonfamilie had voorgesteld om de erfenis (een huis en land) op hun naam te laten zetten, maar dat zij dit weigerden omdat verzoekster in de toekomst iemand zou kunnen vinden die haar zou kunnen helpen om de erfenis terug te krijgen (notities, p. 13). Verzoekster stelde dat ze de erfenis dan zou kunnen terugkrijgen door de chantage te bewijzen, de bedreigingen, het afgebrand huis (van haar tante) en door het feit dat zij hiervan aangifte deed bij de politie (notities, p. 14).

Verzoeksters verklaringen zijn geheel onlogisch. Indien verzoekster definitief afstand doet van haar erfenis voor de bevoegde autoriteiten dan kan niet worden ingezien waarom de familie dit zou weigeren. Bovendien zou de politie waarmee de schoonfamilie van haar tante connecties had en geld had toegestoken toch alle aangiftes hebben genoteerd en bijhouden, en dus zelf het bewijs bijhouden van hun eigen corruptie bij de politie. Verzoeksters ongerijmde verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas op fundamentele wijze.

2.5.5. Waar verzoekster aanvoert dat het CGVS haar ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat zij ingeval van terugkeer naar Kenia voor de rest van haar leven ondergedoken zal moeten leven uit vrees voor represailles vanwege haar schoonfamilie, herneemt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters problemen met de schoonfamilie van haar tante, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij ondergedoken zal moeten leven. De Raad herhaalt dat verzoekster indien ze inderdaad erfgename is, minstens had moeten kunnen aantonen dat er een erfenis is.

2.5.6. Verzoekster legt een medisch attest neer, opgesteld door dokter Hanne Leben op 6 mei 2019. In het attest wordt vermeld dat verzoekster zelf aangaf *“dat zij sinds diagnose van HIV in Kenia februari 2018 last heeft van depressie.”*. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. In deze stelt de Raad vast dat waar in het attest wordt vermeld dat de arts bij deze bevestigt dat *“een depressie een duidelijke impact kan hebben op het functioneren van een persoon, en dat onder andere vergeetachtigheid en concentratiestoornissen haar interview negatief beïnvloed kunnen hebben”*, dit algemeen en hypothetisch is en verzoeksters situatie niet *in concreto* aanhaalt. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster, noch haar advocaat tijdens de verhoren gewezen heeft op een dermate psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar manifest eenvoudige en duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aldus wordt geenszins aangetoond dat verzoeksters depressie een impact gehad heeft op haar verklaringen. Wel integendeel, de Raad stelt vast dat verzoekster manifest liegt over haar identiteitsdocumenten en reisweg en de hele tijd voldoende alert is om te trachten haar onwaarachtige verklaringen telkens te verschonen, en uitvluchten te zoeken.

2.5.7. Ook de door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen wijzigen. Wat betreft het abstract van het archief van de Keniaanse politie waarin staat dat verzoekster aangifte deed van het verlies van haar identiteitskaart, dient opgemerkt dat verzoeksters identiteit of Keniaanse nationaliteit niet ter discussie staat. De brief van de chief van Karura vermeldt dat verzoekster en haar zus onder de jurisdictie van de chief vallen en dat zij opgevoed werden door hun tante A. (notities, p. 6), wat mogelijk is maar geen punt is in de discussie. Over de brief van S. aan verzoeksters tante die op dat moment al in België woonde, verklaarde verzoekster dat S. deze in 2014 schreef en van Kenia naar België stuurde (notities, p. 7).

Gevraagd of S. vaak brieven aan haar tante schreef, zei verzoekster dat zij normaal via de telefoon praatte maar dat dit iets is dat je moet opschrijven (notities, p. 7). In deze brief schrijft S. aan verzoeksters tante dat de schoonfamilie van haar tante verzoekster en haar zus zouden “willen” en dat S. vaak moet verhuizen om zich te verstoppen voor de schoonfamilie van verzoeksters tante. Nochtans verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de schoonfamilie van haar tante haar niet lastig viel voor ze de leeftijd van 18 jaar had (notities, p. 14), zodat verzoeksters verklaringen tegenstrijdig blijken met de inhoud van deze brief die hoe dan ook door eender wie, eender waar en eender wanneer geschreven kan zijn. De brief van het Jessa ziekenhuis vermeldt louter dat verzoekster daar medische zorgen krijgt. De brief van het OCMW geeft een overzicht van verzoeksters contacten met het OCMW van Diependeek. De foto's waarop verzoekster als kind te zien is in Kenia brengen niets bij aan haar relaas.

2.5.8. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekster voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.9. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK